

De Veerman van Kentucky.

Novelle.

Aan de Boven-Kentucky stond voor ongeveer tachtig jaar toen die streek nog weinig bezocht werd, een eenzaam veerhuis, welks bewoners, Nathanael Sutter en zijn zoon Olivier, de reizigers van den eenen oever naar den anderen over zetten. Dit leverde echter een mager bestaan op. Sutter, wiens vrouw reeds lang geleden gestorven was, behoorde tot die soort van lieden, die vroeger een beter leven gekend hebben; hij had zich in de wildernis terug getrokken, om de smet die op hen kleefde, voor het oog der menschen te verbergen. Het was een man van ruim vijftig jaren, die voor geen gevaar vreesde, en ook voor het plegen van een misdaad niet terug deisde, wanneer het zijn voordeel betrof. Zijn zoon Olivier Sutter toonde zich doorgaans zijn vader volkomen waardig; het was een forsche en woeste jonkman. Vader en zoon gingen zich dikwijls te buiten aan sterken drank.

Het blokhuis waarin zij woonden, was een vervallen, ellendige barak, en het omliggende land was zoo woest en onvruchtbaar, dat men er slechts weinig oogsten kon.

Door aanhoudende tegenspoeden ontmoedigd, hadden zij het voornemen opgevat het veerhuis te verlaten, in de hoop zich in een betere streek te kunnen vestigen. Voorloopig konden zij niet aan de uitvoering denken; hun tegenwoordige bezitting had bijkans geen waarde en over geld konden zij niet beschikken. Er waren toch altijd een aantal dollars noodig, om eene hoeve te koopen en te onderhouden.

Mismoedig, verdrietig, het hart vol verbittering, zaten zij op zekeren morgen naast elkander aan den oever der rivier, sprekende over hun benarde vooruitzichten, God en de wereld vloekende.

« De oorzaak van al die armoede ligt daarin, dat zij de nieuwe stad zonder reden twintig mijlen lager gebouwd en de nieuwe heerbaan daarheen verlegd hebben », riep de oude Sutter driftig uit.

« Och we hebben gelegenheid gehad om rijk te worden », zei de zoon. « Ja, ik meen, dat wij ons een aardig sommeke zouden hebben kunnen verschaffen, indien wij den een of anderen reiziger, die met een goed gevulden reiszak kwam, daarvan beroofd en hem zelf voor eeuwig stom gemaakt hadden. Als men de zaak met wijs beleid en voorzichtigheid doet, is er geen gevaar. Wie zou kunnen bewijzen dat wij iemand uitgeplunderd en zijn lijk in den stroom geworpen hebben?... Ha! wanneer er op het oogenblik iemand verscheen, met eenige honderden dollars in den zak, die ons voor altijd uit den nood zou kunnen helpen, deed ik het ».

In den namiddag kwam er een ruiter, die naar den overkant moest. Hij scheen er zeer welgesteld uit. Hij bond zijn paard aan de schuit en het dier

moest achteraan zwemmen. De heer vertelde, dat hij naar de slavenmarkt te Marysville moest. En toen hij zijn valies op de bank naast zich zette, hoorden de veerlieden even den klank van goud. Vader en zoon keken elkaar aan. Nu kwam hun kans. En toen de boot temidden van den stroom was, haalde Olivier een lang blank mes uit zijnen zak, en stiet het, sneller dan de gedachte, den jongen vreemdeling in de zijde.

Deze schoof van de bank op den bodem van het vaartuig en blies bijna oogenblikkelijk den laatsten adem uit.

« Niemand heeft het kunnen zien », bromde de oude vergenoegd voor zich heen. « Op mijn woord, ge hebt het er goed afgebracht, jongen. Nu zullen wij de boot laten drijven en naar de dollars zien. Hij doorzocht met gretigheid het valies en vond een beurs met zilvergeld gevuld en die ook een kleine rol goudstukken bevatte. « Sapperloot », zegde hij met een vergenoegden grijnslach na een vluchtige schatting, « dit kan wel 900 à 1000 dollars zijn. Hm! Olivier, nu hebben wij wezenlijk onzen geluksdag gehad ».

De zoon beroofde intusschen het lijk van zijne wapens: twee pistolen een schoon mes verklaarde hij voor goeden prijs; verder nam hij het zilveren horloge van den doode en een zijden halskoord, aan welk een medaillon hing, dat een haarlok bevatte. Eene brieventesch met papieren werd niet gevonden, en evenmin eenig stuk dat omtrent naam en herkomst van den vermoorde eenige ophelderingen had kunnen geven.

Zij wikkelden nu het ontzielde lichaam in het oude zeildoek, bezwaarden het met eenige groote steenen, die in het vaartuig als ballast dienst deden en bonden er stevig een koord om, zoodat het onmogelijk los kon gaan. Daarop lieten zij den dooden passagier in het water zinken.

« Wat vangen wij nu met het paard aan? » vroeg Olivier.

« Het is een goed dier en minstens 60 dollars waard », meende de oude. « Ik zal het aan den man brengen ». Des namiddags waren alle voorbereidselen geëindigd. Daarna gebruikten zij voor het laatst hun sober maal in het eenzame blokhuis aan den Kentucky en verlieten het toen om er nooit in terug te keeren.

* * *

Honderd vijftig mijlen van dat blokhuis stond de hoeve van David Nuggett, een kolonist, die door harden arbeid een welgesteld man was geworden. Zijn vrouw Suzanne had hem steeds ijverig geholpen en deed nu het huishouden met Mary, een lief meisje van twintig jaar. Er waren ook twee groote zonen, Jack en John. Maar er lag nu een schaduw op het geluk. William Dibdin was eenige jaren deelgenoot van Nuggett geweest en zou Mary huwen.

De trouwdag was reeds vastgesteld, toen in de maand Augustus van het vorig jaar de oude Nuggett, die reeds lang plan had gehad zich nog twee of drie slaven aan te schaffen, van een vriend uit Marysville bericht kreeg, dat er in die stad eene negerveiling zou plaats hebben. Nu had William Dibdin, naar hij zegde, nog eenige zaken in Marysville af te doen en bood derhalve

aan, in plaats van zijn toekomstigen schoonvader naar de veiling te gaan, en daar twee sterke negers aan te koopen, welk aanbod natuurlijk met graagte aangenomen werd.

Nugget vertrouwde den jongen man eene som van 1000 dollars in goud en zilver toe, en deze reisde, na een hartelijk afscheid van Mary genomen te hebben, naar Marysville af, onder belofte hoogstens veertien dagen weg te blijven. Hij keerde echter niet terug, en toen er na verloop van vier weken een onderzoek naar hem in Marysville werd ingesteld, bleek het, dat hij in 't geheel niet bij de veiling tegenwoordig geweest en ook niet in de stad gezien was. Ook later werd er geen spoor meer van hem ontdekt. Nugget en zijne huisgenooten konden niet gelooven dat den vluggen, jongen, krachtigen en goed gewapenden man een ongeluk overkomen zou zijn; veeleer geraakten zij tot de overtuiging, dat zij hun vertrouwen geschonken hadden aan een bedrieger, die het misbruikt had om zich in het bezit van eene groote som gelds te stellen. Mary bestreed die meening... maar het wantrouwen bleef en het meisje treurde alleen om haar verloofde...

Op zekeren morgen kreg Nugget bezoek. Het was van een nieuwen buurman, die in de streek een hoeve gekocht had en nu hout kwam koopen. Hij zei Nathanael Sutter te heeten en bleef na de zaken nog wat babbelen en sprak ook over zijn zoon Olivier. Hij maakte den besten indruk. Later kwam hij met zijn zoon, tot wien hij onderweg zei : « Daar is een lief meisje, jongen. Zet uw beste beentje voor, tracht dat zij een goeden dunk van u heeft en ik ben er zeker van dat het meisje een flinke huwelijksgift medekrijgt. Wat zoudt gij dan een heerlijk leventje op onze hoeve kunnen leiden ! »

« Ik twijfel er niet aan », gaf Olivier ten antwoord. « Het zou eenige afwisseling in onze stille levenswijze brengen en die verwenschte herinnering aan het gebeurde aan de Kentucky uit het geheugen wisschen... »

« Stil, mijn jongen ! Spreek niet meer van die zaak. Laat ons dit voor altijd vergeten. Wij vangen hier een nieuw leven aan als lieden die een zuiver geweten hebben, en wat gebeurd is, moet verborgen blijven ».

Olivier beviel aan de Nuggets; hij werd zeer bevriend met de zonen en kwam veel op de hoeve. Maar Mary toonde zich koel en teruggetrokken. Zij treurde om William... Ze kon hem niet vergeten, al werd er over den verdwenene nooit meer gesproken.

* * *

Het werd jaarmarkt in de naaste stad en alle planters reden daarheen als naar een feest. Ze verbleven er verscheidene dagen en dan ook kwamen er verlovingsen tot stand, want hier ontmoeten de jonge lieden elkander in een opgewekte stemming.

Olivier wist, dat de Nuggets ook naar de stad reden en nu zou hij Mary tot vrouw vragen. Hij wilde haar een geschenk aanbieden, en zei tot zijn vader :

« Ik zal Mary dat gouden voorwerp schenken, dat wij den man aan de Kentucky... »

« Spreek mij niet meer van dien man, verstaat gij ? Ik weet reeds wat gij bedoelt. Er is toch geen teeken aan het kleinood te zien, waaraan de herkomst zou af te leiden zijn ? »

« In 't geheel niet. Ik heb er den haarlok uitgenomen, een nieuw fluweelen lint aan het medaillon vastgemaakt, en deze zelfs zoo keurig gepolijst, dat het blinkt alsof het pas van den goudsmid kwam ».

En de planters kwamen samen op de jaarmarkt, waar het zeer vroolijk toeging. Olivier was bij Mary... Hij sprak haar verliefd toe en gaf zijn geschenk. Het meisje had nog niet veel geantwoord. Nu zag ze het medaillon en plots slaakte ze een gil. Ze ijlde naar haar vader en riep : « Zie hier... het medaillon, dat Olivier Sutter mij zoo even schonk, is hetzelfde kleinood dat ik eens aan William gaf. Het bevat een verborgen veer, welke een plaatje doet open springen, waarop mijn naam en die van William gegraveerd is. Zie, hier staan zij ».

« Ik herken dat medaillon », sprak haar vader. « Heeft Olivier u dat gegeven ? »

En de planter sprong voor Olivier, die vreeselijk beefde.

« Hoe komt gij aan dat medaillon ? » vroeg hij. « En waar is William Dibdin ? »

« Dood », zei Olivier. « O, het moest uitkomen... het is de gerechtigheid... »

De oude Sutter tierde woedend : « Mijn zoon weet niet, wat hij zegt... dat medaillon... »

Maar Olivier onderbrak hem en vervolgde : « O, vader, het is Gods vinger... laat ons niet liegen. De last was me toch te zwaar... de wroeging is erger dan de dood ». En hij bekende de misdaad, die aan de Kentucky was gepleegd.

« Dat is Gods gerechtigheid ! » riep de planter met diep ontroering uit. « Zoo was de arme William dan toch een eerlijke en brave man !... Gij lieden, grijpt den eerloozen schurk vast ! In vereeniging met zijn vader heeft hij den bruidegom mijner dochter, William Dibdin, toen deze zich over de Kentucky zetten liet, schandelijk vermoord en beroofd ».

Een algemeene kreet van woede steeg uit de toeschouwers op. De moordenaars werden door meerdere jongelieden vast gegrepen. Er werd nu een soort gerecht over hen gehouden.

Inderdaad besloot men de lynchwet op hen toe te passen en er werden strikken gehaald en de beide moordenaars, nadat zij de geestelijke toespraak van een predikant ontvangen hadden, aan een en denzelfden boom opgehangen. Dit was het treurig en welverdiend uiteinde der twee veerlieden van de Kentucky.

Marry Nugget bleef haar geheele leven lang ongetrouwd. In diepen kom-

mer voorttreurende over het verlies van haren verloofde, woonde zij tot aan haren dood, die na weinige jaren volgde, op de ouderlijke hoeve.

N^r 4. Prijs 35 cent. — Abonn. per jaar 20,80 fr. 25 November 1922.

'T VLAAMSCH GEZIN

Geïllustreerd Weekblad

Redactie-Uitgave : Gebr. HANS, Contich.

Filips Van Artevelde

en andere verhalen

door A. HANS

